

Tid, men ikke en Arbejdsløshed af ekstraordinær Karakter, en Arbejdsløshed, som skyldes akutte Forhold, der griber voldsomt ind en kort Tid, men som vi maa antage i Løbet af denne vil ændre sig, saaledes at vi kommer tilbage igen til normale Tilstande, men en Arbejdsløshed, som i Aarets forskellige Dele vil genfindes nogenlunde i samme Forholdstal, som prægede Arbejdsløsheden i normale Aar, f. Eks. i Tiden indtil 1914 og ogsaa siden da i Aar, der maa betegnes som nogenlunde normale. Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at al Rimelighed taler derfor. Men jeg har samtidig peget paa, at vi selv raader over Midlerne, i hvert Tilfælde i nogen Grad og i væsentlig Grad, til at komme bort fra Tilstande præget af Normalitet af den Art. Deri ligger den væsentlige Forskel mellem Tiden omkring 1921—22 og nu, den Forskel, som det ærede Medlem Hr. Holstein jo ogsaa i Gaar erkendte var til Stede, idet vi i 1921—22 stod overfor Virkninger af Tilstande, paa hvilke vi selv ingen Indflydelse havde, og som fandtes udenfor vore Grænser, medens Hovedårsagen til de ulykkelige Tilstande indenfor Erhvervslivet, der findes nu, i fremtrædende Grad ligger indenfor selve Erhvervslivets Omraade, beror paa Omstændigheder, hvorpaa man indenfor Produktionen har en afgørende Indflydelse, som man burde udnytte, medens Tid endnu er, til at bringe disse Forhold i et andet Leje. Hvad derfor det ærede Medlem mener med sin Udtalelse om en Arbejdsløshed, som ikke med Rette vil kunne være til Stede, forstaar jeg ikke ganske. Hvad mener det ærede Medlem med „med Rette kan være til Stede“? Er den Arbejdsløshed, som nu findes, med Rette til Stede eller ej? Jeg synes, at i Virkeligheden ligger der mindre Vægt derpaa, det er det Faktum, at den er til Stede, der er det afgørende for de Foranstaltninger, vi i Øjeblikket maa foretage. Men vi handler ikke ret, hvis vi ikke benytter de Muligheder, som er til Stede, til at faa saadanne dybtgaaende Ændringer i vort Produktionsliv, at en Fortsættelse af disse Tilstande ikke skal finde Sted.

Jeg glæder mig over, at det første Afsnit i Lovforslaget har fundet ret almindelig Tilslutning. Arbejdsanvisningskontorenes Tal ønsker man, ligesom det har fundet sit Udtryk i Lovforslaget, indskrænket. Jeg har ment det naturligt at indskrænke det til et Kontor i hvert Amt, andre, bl. a. det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, har ment, at Fordelingen af Kontorerne skulde ske efter et andet Princip. Derom kan der naturligvis forhandles, men jeg tror nu af mange Grunde,

at det vil være naturligt at lægge Kontorerne amtsvis. Maatte her eller der et eller andet Kontor, som hidtil har haft Betydning, bortfalde som Følge af, at der kun kan være ét i hvert Amt, vil det vel kunne anbringes i ikke alt for stor Afstand fra sin hidtidige Plads og saaledes komme til at virke paa lige saa heldbringende Maade, eller der kan gøres Undtagelser fra denne Fordelingsregel.

Der er fremsat kritiske Bemærkninger overfor de Forslag, der er stillet angaaende Ledelsen af Kontorerne og andre Enkeltheder. Man har kritiseret, som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, den Adgang, man vil give Indenrigsministeren til at besætte Kontorbestyrerposterne, og en saadan Kritik er det naturligvis ikke vanskeligt at begrunde, saaledes som ogsaa det ærede Medlem har gjort det. Naar der er stillet Forslag om, at Ministeren skal vælge Kontorbestyrerne, er det for at sikre sig, at man faar Kontorbestyrere, som ikke vælges udelukkende under Hensyn til deres politiske Stade, saaledes som Tilfældet ellers meget let vilde blive, men vælges under Hensyn til, om de besidder de Forudsætninger for at passe denne Virksomhed, som man maa ønske er til Stede, og som nødvendigvis maa være til Stede, naar Kontorets Omraade bliver saa omfattende som et helt Amt.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard kritiserede den Maade, hvorpaa man tænkte sig Udgiften fordelt mellem de forskellige Kommuner indenfor Amtet, og ogsaa her kan naturligvis forskellige Fremgangsmaader følges. Det er jo indlysende, og dersom der hidtil i et Amt ikke har været et hele Amtet omfattende Amtskontor, hvis Udgifter skulde dækkes af Amtsrepartitionsfonden, saa vil Kommuner, som hidtil ikke selv har haft Arbejdsanvisningskontor og altsaa ikke baa-ret nogen Udgift dertil, fremtidig faa en Udgift, de ikke hidtil har haft. Men det ærede Medlem Hr. Dahlgaard vil dog vistnok indrømme mig, at det bliver en ganske minimal Udgift, og dersom visse Kommuner kan faa en Forøgelse, vil jo selvsagt andre faa en Lettelse, idet Beløbet i det hele kommer ned paa mellem Halvdelen og Trediedelen af, hvad Omkostningerne til Arbejdsanvisningskontorerne hidtil har andraget. Og hvad angaar Fordelingen mellem Kommunerne af Udgiften til Opretholdelse af Kontorer, som er fælles, er Fordelingsreglerne i den gældende Lov jo ganske, som de er foreslaaet her, ligesom ogsaa Statstilskuddet nu fastsættes til $\frac{1}{3}$ af Udgiften ved hvert enkelt Kontor, medens der i den gældende Lov stod, at det ikke maatte overstige $\frac{1}{3}$, saaledes at der altsaa var Adgang